

Iben Munkgaard Davids' prædiken 3. søndag i fasten

Taler

Iben Munkgaard Davids
Sognepræst

Dato

12. marts 2023

Sted

Brændkjærkirken, Kolding

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 11, vers 14-28

”Salige er de, der hører Guds ord og bevarer det”. Det har vi lige hørt vores damekor og ungtor synge. Det er evangeliet til i dag. At høre Guds ord og bevarer det, er en velsignelse. Det er at lade det gode fylde huset op, og ikke lade det onde få magt.

Hele denne uge har Kolding, hvor vi befinder os, fejret women's week, i anledningen af kvindernes internationale kampdag. Det har været musik, foredrag, film, fællessang og meget mere. Det markerer vi også ved denne gudstjeneste ved at sætte fokus på kvindens røst i evangelium, sang og musik.

Oftentimes er det kvinderne i bibelen, der hører hvad der bliver sagt. De lytter bagom ordet, og giver budskabet videre. De bevarer Guds ord, netop ved at give det videre. De handler på ordet. Det er kvinden, der i denne søndags evangelium, lovpriser Gud, når hun siger til Jesus, saligt er det moderliv, som bar dig, og de bryster, du døde. Og dertil svarer han, måske sådan lidt nonchalant: Ja ja, Salige er de, som hører Guds ord og bevarer det. Men kvinden ved, at der er mere på spil end blot fysik. For uden den kærlige omsorg og det at en kvinde bærer barnet under sit hjerte, er der intet liv. At hører Guds ord og bevarer det, er omsorg for livet.

Som Maria gemte de ord i sit hjerte, som englen sagde til hende, om at hun skulle føde Guds søn, og at han skulle blive verdens frelser, således opfordres vi til at gemme ordene i vore hjerter og bevarer dem, som værn mod at overvældes af det onde, og mod at miste håbet og modet. Som kvinderne gik ud til graven påskemorgen, og så at den var tom, og skyndte sig at fortælle det videre, som

opstandelsens første vidner, således opfordres vi til at høre ordet om håbet og opstandelse, midt i verdens lidelse og død. Salige er de, der hører Guds ord og bevarer det. Et værn mod at lade os overvinde af det onde, det som nedbryder mennesker.

Men når tæppet rives væk under os, når smerten rammer, så kan det være svært at se, at hjælpen og kærligheden er til stede blandt os. Det er let at komme i splid med sig selv, for hvor er det gode blevet af?

Birgithe med TH fra Katrine Marie Guldagers roman af samme navn, kender følelsen. Hun er en kvinde midt i livet. Hun har 3 børn og en meget kærlig mand, der hedder Kristoffer. Han kan sprede den gode stemning. Han kan få alle til at føle sig set, hørt og forstået. Birgithe hun bærer ikke over. Hun bærer nag. Hun er til tider i splid med sig selv. Det hjælper ikke, at hendes mor lige er død, og at Birgithe har en søster, der kæmper med en psykisk lidelse, og at hun nu skal til at tømme og sælge sin mors hus, og egentlig ikke er helt klar til det. Birgithe vil det jo godt, men hun er også vred. Og da et sødt ungt par kommer for at se morens hus og er meget interesseret i at købe det, så ved Birgithe ikke, hvorfor det provokerer hende. Hun råber til dem, da de er ved at gå: Jeg håber at ejendomsmægleren har fået det hele med, at varmeregningen nok vil være en del større end min mors? Og har han vist revnerne i fundamentet? Og karnappen? Den ikke er isoleret. Bagefter runger det i Birgithes hoved: En fantastisk ramme for den rigtige familie. Hun hader den slags. Så vil hun heller sælge til en enlig mor med et alkoholproblem. Hun føler sig som en idiot.

Hun er i sorg, hun er vred, men hun er det, fordi hun elsker. Hun sælger huset til det unge par, og hun holder af børnene i skolen, hvor hun arbejder, selvom hun kommer til at råbe af dem. Hun er et menneske, som vi er flest. Hun råber bare højere, hvad hun føler. Hun rydder op og rydder ud i sin mors hus. Hun mindes om livet, hun har delt med sin mor. Hun siger farvel.

Den tomhed, der indfinder sig, når man mister, kan være rungende og ensom. Således kan et menneske komme i splid med sig selv. Det er en menneskelig virkelighed, når frustrationen over den forliste kærlighed gør et menneske sårbart overfor at favne livet igen, når angsten for gentagelsen overvinder modet til at kaste sig ud i livet alligevel. Når krigens ondskab gør alt, hvad den kan for at udslutte ethvert håb, når et menneske rammes af nedbrydende ord, så mismod tager over, eller når sorgens ensomhed bliver den stemme, der lyder i

ens liv.

Bitterhed og frustration kan få os til at vende ryggen til det gode, og give plads for de tanker, som ikke tjener noget formål, men alene skaber splid.

Hvis vi får gjort forårsrent, og får luget ud i alt det, der tynger os. Så står vi ikke bare tilbage med et tomt og rengjort hus. For mennesker er ikke neutrale statuer. Vi må fylde det med noget andet. Vi kunne fylde det med Guds ord, lytte til ordet om, at vi altid allerede er elskede. At vi altid er hans elskede børn, både på glædens dage og i sorgens stund, og aldrig glemt.

Det kan være ret fortvivlende at tænke på, at man selv skal kunne vende krisen, eller selv overvinde sin angst. Det er her, Gud, kærlighedens kilde, kommer os til undsætning. I velsignelsen tegnes korset over os, og vi tilsiges Guds fred, en tilsigelse, vi ikke kan sige os selv, men skal have tilsagt. Velsignelsens ord er Guds ord, at han altid er med dig.

Vi må tage livtag med de sider af os selv, der tynger. Vi må råbe dem ud om nødvendigt, som Birgithe. Så de kommer frem i lyset og der, i velsignelsens lys, må forandres. Det er godt at vi ikke skal gøre al arbejdet selv, for det kan vi ikke, men vi skal turde lægge vort liv i den hånd, Gud rækker ud mod os, ikke for vores døds skyld, men for livets skyld. Ikke for vores vindings skyld, men for kærlighedens pris. Ikke fordi alt så bare bliver rosenrødt, men fordi det måske bliver en anelse lettere, at få øje på håbet på trods af mismod, så der er en chance for det lysner, og at tro på, at selv det umulige kan ske, i kærlighedens navn. Lyt til Guds ord: Du er altid allerede elsket, og bevar det ord. Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

3. søndag i fasten, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/iben-munkgaard-davids-praediken-3-sondag-i-fasten>